

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 08/11/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 20)

Hòa Thượng nói: ***“Thời xưa ở Ấn Độ, công phu thiền định của những người theo đạo Bà La Môn và các tôn giáo khác rất sâu, trong định họ có thể đột phá không gian, thời gian, có thể nhìn thấy rõ cảnh giới của sáu cõi luân hồi. Họ có thể nhìn thấy sáu cõi luân hồi nhưng công phu thiền định của họ chưa đủ sâu để biết được sự hình thành, diễn biến, tương lai và kết quả của sáu cõi luân hồi”***. Các tôn giáo muốn giải quyết vấn đề sinh tử nhưng họ không làm được nên Phật ứng hiện đến để giúp đỡ chúng sanh. Phật đã nói rõ nguyên nhân hình thành và cách thoát khỏi sáu cõi luân hồi.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu người thế gian có thể giải quyết được vấn đề luân hồi thì Phật sẽ không đến để làm việc dư thừa!”***. Phật đến thế gian để làm những việc vô cùng cần thiết, Ngài không làm những việc thừa. Chúng ta quán sát, chúng ta đang làm việc thừa hay chúng ta đang làm việc chúng sanh cần cầu? Việc khẩn thiết nhất của chúng ta trong đời này là làm thế nào thoát được sáu cõi luân hồi, sinh vào cảnh giới an lành. Hiện tại, người thế gian đều mong muốn giáo dục được con cái ngoan hiền và có một gia đình hạnh phúc. Bồ Tát có danh hiệu: ***“Bất thỉnh chi hữu”***. Người bạn không mời của chúng sanh. Chúng ta muốn làm bạn không mời của chúng sanh thì chúng ta phải có rất nhiều năng lực, phương tiện khéo léo để giúp ích, phục vụ chúng sanh. Chúng ta chân thật làm lợi ích cho người thì mọi người sẽ hoan nghênh, cần cầu chúng ta đến.

Khi tôi còn nhỏ, tôi cảm thấy việc gì cũng khó, hiện tại, tôi thấy không có việc gì khó! Chúng ta làm được việc gì thì chúng ta tận tâm tận lực làm, chúng ta không làm được thì chúng ta nhờ người có chuyên môn làm, chúng ta không cưỡng cầu. Người xưa nói: ***“Trái nghề như cách núi”***. Nếu chúng ta không có chuyên môn thì chúng ta cảm thấy việc đó khó như phải vượt qua một quả núi. Việc nào chúng ta không có chuyên môn thì chúng ta cần cầu, thỉnh mời các chuyên gia đến làm. Nếu chúng ta biết cách làm một việc thì chúng ta phải nỗ lực gánh vác. Nếu chúng ta nhường việc đó cho người khác làm, họ làm tốt hơn chúng ta thì không sao, nhưng họ làm hỏng việc, làm kém hơn chúng ta thì chúng ta phải chịu trách nhiệm. Nếu chúng ta đã tận tâm, tận lực làm nhưng việc không thành công như chúng ta mong đợi thì chúng ta cũng đừng phiền

não. Chúng ta đã tận tâm làm thì việc đó coi như đã viên mãn. Chúng ta tận tâm, tận lực xây trường, làm vườn rau, tổ chức lễ tri ân nếu việc chưa được như chúng ta muốn thì đó là do duyên chưa đủ.

Hòa Thượng từng nói: “**Tác ý viên thành**”. Khởi ý đã là viên mãn. Chúng ta khởi tâm chân thành, không cần làm xong việc thì công đức đó đã viên mãn. Hòa Thượng từng kể, sau khi mọi người đã chuẩn bị đủ nhân lực, tài lực mở lớp đào tạo tăng tài thì học sinh ở các quốc gia khác không được đến tham gia, lớp học đã không được tiến hành. Mọi người cảm thấy buồn nhưng Hòa Thượng nói: “**Chúng ta đã nỗ lực làm thì công đức của chúng ta đã viên mãn, lớp học không được tổ chức là do duyên chưa đủ. Thay vì chúng ta phải làm vất vả trong 4, 5 năm thì ngay bây giờ việc đã viên mãn**”. Điều quan trọng là chúng ta phải toàn tâm toàn ý làm. Chúng ta không thật làm nên việc không thành, chúng sanh không được tiếp nhận Phật pháp, giáo dục Thánh Hiền thì chúng ta có lỗi.

Chúng ta là người học Phật, chúng ta phải làm những việc mà chúng sanh không làm được. Chúng ta nỗ lực làm bằng tâm chân thành, không dùng tâm phan duyên, cưỡng cầu. Nếu chúng ta làm bằng tâm phan duyên thì chúng ta phiền não và làm cho chúng sanh xung quanh phiền não. Hòa Thượng nói: “**Nếu chúng ta làm việc mà chúng ta cảm thấy phiền não thì đó là chúng ta đang phan duyên**”. Chúng ta đang phục vụ cho “*cái ta*”, “*cái của ta*” thì chúng ta sẽ phiền não. Chúng ta chân thật phục vụ chúng sanh, không phan duyên, cưỡng cầu thì chúng ta không phiền não. Chúng ta xây dựng xong vườn rau nhưng nếu chúng ta phát hiện chủ vườn rau không phát tâm vì chúng sanh thì chúng ta sẽ rút đi ngay. Hòa Thượng từng nói: “**Người nào có ý muốn giành thì tôi nhường**”. Hòa Thượng đã nhường rất nhiều lần, người khác chưa nói, chỉ khởi ý muốn giành thì Ngài đã nhường nên Ngài không có phiền não.

Năm 2018, có người nói, người miền Nam sẽ tự tổ chức lễ tri ân nên chúng ta không cần vào trong đó tổ chức. Năm đó, họ đã không tổ chức lễ tri ân việc này khiến nhiều người con không được tri ân Cha Mẹ, nhân quả của việc này rất lớn, họ sẽ phải chịu trách nhiệm vì điều này. Người khác giành thì chúng ta nhường, nếu người khác không làm thì chúng ta làm, chúng ta hoàn toàn không cưỡng cầu, phan duyên. Phật Bồ Tát chỉ đến những nơi cần đến, nơi chúng sanh cần cầu, nơi chúng sanh không biết phải nương tựa vào đâu!

Những năm gần đây, tôi tự mời tôi đến các nơi, nơi nào tôi thấy cần đến thì tôi đến. Tôi chỉ đến để mang lợi ích cho mọi người, khi đi tôi không mang theo bất cứ thứ gì nên tôi được mọi người hoan nghênh, tôi không có chướng ngại, phiền não. Chúng ta có phiền não, chướng ngại, khổ đau là do chúng ta có “*cái ta*” và “*cái của ta*”. Chúng ta không có “*cái ta*” thì ai phiền não, ai chướng ngại, ai buồn khổ?

Hòa Thượng nói: “**Không gian đời sống của chư Phật Bồ Tát và pháp thân đại sĩ rộng lớn vô lượng, tận hư không khắp pháp giới đều là nhà của các Ngài**”.

Không gian đời sống của các Ngài là tận hư không khắp pháp giới nên các Ngài không có chướng ngại, phiền não. Hiện tại, không gian đời sống của chúng ta rất nhỏ hẹp, chúng ta càng mở rộng không gian đời sống thì đời sống của chúng ta càng tự tại. Tận hư không khắp pháp giới là nhà của chúng ta. Hiện tại, chúng ta vẫn đang dính mắc vào nhà ta, trường ta, quê hương, vùng miền của ta. Có người nói với tôi, họ muốn mở trường ở tỉnh Vĩnh Long để tri ân tôi, chúng ta chưa đủ sức làm mà chúng ta khởi ý niệm thì đó là chúng ta vọng tưởng, tôi chưa từng khởi ý niệm về việc sẽ mở trường ở đó! Chúng ta chưa mở được tâm tận hư không khắp pháp giới thì chúng ta mở rộng tâm rộng khắp quốc gia, nơi nào cũng là quê hương, nơi nào có thể phục vụ, có thể giúp ích được người thì chúng ta đến nơi đó.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả chúng sanh là hóa thân, ứng thân của chư Phật. Tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới là chính thể của một sinh mạng, là chính thân mình. Chúng ta muốn thể hội được cảnh giới này thì chúng ta phải khế nhập vào cảnh giới đó”**. Tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới là một chính thể của một sinh mạng, là chính thân mình nên chúng ta phải bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh. Điều này giống như chúng ta bình đẳng đối đãi với các bộ phận trên cơ thể chúng ta, nếu tay hay chân chúng ta đau thì chúng ta phải chữa trị bộ phận đó. Nếu chúng ta biết rằng tất cả chúng sanh đều là thân của ta thì chúng ta sẽ không còn phân biệt, chấp trước. Khi chúng ta khởi lên tâm **“tự tư tự lợi”**, chúng ta nghĩ cho mình, cho gia đình mình thì chúng ta sẽ cảm thấy phiền não. Chúng ta khởi tâm đến để lợi ích cho mọi người thì chúng ta sẽ luôn cảm thấy thoải mái, sáng khoái, tự tại. Chúng ta làm một cách tùy duyên thì chúng ta sẽ rất tự tại, nơi nào đủ duyên thì chúng sanh nơi đó được hưởng phước.

Tôi còn một số người anh em ở quê nhưng tôi không về đó xây dựng vườn rau, xây dựng quy trình sản xuất đậu sạch vì mọi người ở đó chưa có tâm vì chúng sanh phục vụ, khởi tâm động niệm của họ vẫn là **“tự tư tự lợi”**. Chúng ta giúp họ thì chúng ta đang phục vụ cho sự **“tự tư tự lợi”** của họ, vậy thì chúng ta đã có lỗi. Tôi vẫn thường xuyên gửi rau sạch về quê cho các em.

Hòa Thượng nói: **“Phật Kinh đầy đủ bốn pháp là giáo, lý, hành, quả”**. **“Giáo”** là giáo dục. **“Hành”** là thực tiễn. **“Lý”** là lý luận. Phật giáo có phương pháp, lý luận, hành trì và kết quả. Ma pháp không có giáo, lý, hành, quả mà chỉ có quả nhưng quả trong Ma pháp không phải là quả thật. Những người thích thần thông thì sẽ dễ bị huyễn hoặc. Tôi được nghe kể, một người bị tai nạn xe nên họ không thể tự di chuyển, khi mọi người chuẩn bị đưa người đó lên cang thì người đó tự nhiên đi được. Người đó nói, họ có thể đứng dậy đi được do họ vừa niệm một câu thần chú. Người đó cho rằng câu thần chú đó màu nhiệm hơn câu **“A Di Đà Phật”**. Đây là Ma thể hiện thần thông để mê hoặc người!

Ngày trước, có một người bạn muốn tặng cho tôi một câu thần chú, câu thần chú này sẽ giúp tôi đọc được suy nghĩ của người khác nhưng tôi không nhận. Tôi chưa đối trị được tập khí, phiền não của mình, nếu tôi đọc được những suy nghĩ xấu ác của người khác thì tôi sẽ càng thêm phiền não. Hằng ngày, tôi chỉ niệm một câu “**A Di Đà Phật**” để khắc chế vọng tưởng, phiền não. Người bạn đó muốn tặng tôi một thanh kiếm quý được làm từ thân của cây cỏ thụ hàng nghìn năm tuổi nhưng tôi cũng từ chối. Người bạn đó nói, ông thường dùng các câu chú để đánh các Thầy pháp khác, tôi khuyên ông không nên gây thù chuốc oán với mọi người. Tinh thần của Phật pháp là từ bi, bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh.

Nếu có người đến xin Đức Phật một trái dưa, Đức Phật sẽ hướng dẫn người đó cách trồng dưa, cách chọn hạt dưa phù hợp với đất, người đó chăm chỉ chăm sóc cây khoảng bốn tháng thì họ sẽ có trái dưa. Nếu có người đến xin Ma một trái dưa, Ma sẽ nói, nếu người đó cung phụng Ma thì Ma sẽ tặng cho họ trái dưa. Trái dưa là kết quả. Chúng ta muốn có quả mà chúng ta không trồng nhân thì thật vô lý! Người thế gian chỉ thích có quả mà không thích tu nhân nên yêu ma quỷ quái ngày càng lộ hành. Chúng ta rất dễ nhớ các câu thần chú vì khi chúng ta niệm thần chú chúng ta được Ma gia trì. Chúng ta không nhớ để niệm câu Phật hiệu vì vọng tưởng, phiền não của chúng ta quá nhiều. Có người cho rằng, họ chỉ cần niệm một câu thần chú, không cần tu hành thì họ cũng có thể thoát khỏi sinh tử, luân hồi. Đây là họ đang vọng tưởng! Thích Ca Mâu Ni Phật cũng đã phải tu hành khổ hạnh trong nhiều năm mới có thể chứng ngộ.

Hòa Thượng nói: “**Trong Phật pháp, điều quan trọng nhất là chúng ta phải thực hành. Nếu chúng ta không vận dụng giáo và lý trong hành vi đời sống hằng ngày thì chúng ta đã uổng phí những điều đã học. Chúng ta học mà không thực hành thì chúng ta nhất định sẽ tùy nghiệp luân chuyển. Vậy thì chúng ta sẽ giống như Lão cư sĩ Lý Bình Nam nói: “Đáng sanh tử như thế nào thì phải sinh tử như thế đó!”.** “Tùy nghiệp luân chuyển” là chúng ta phải đi theo sự dẫn dắt của nghiệp. Chúng ta tạo nghiệp ác thì chúng ta phải đi vào cõi ác, chúng ta tạo nghiệp thiện thì chúng ta đi vào cõi thiện. Chúng ta không biến phương pháp, lý luận thành hành vi thực tiễn thì chúng ta không thể có được kết quả!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!